



ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος χίλια δεκακόσα κι' ὀγδοίκοντα ἑπτά,
περὶ σσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνη.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσῳ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τό' Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰρ τὰ ξένα δμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅσῳ χέρι.
Ἄλλ' ἔθω συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' ὅσῳ θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' ὅσῳ φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου εἴκοσι ὀκτώ,
μυρτιαῖς εἰς τοῦ λαοῦ τὸν ἐκλεκτό.

Ἐπιὰ, ὀγδόοντα κι' ἑκατό
καὶ τὸν Αἰῶνα χαιρετῶ.

Θεσμὰ συγχαρητήρια διὰ τὰ νικητήρια.

Μὲ τόσα νικητήρια, μὲ τόσα Ὄσαννά,
μὲ τόσον κόσμον ἑξαλλον, ποῦ τρέχει καὶ σὲ βλέπει,
περιχαρῆς συγχαίρω σοὶ κι' ἐγώ, Φιλημονᾶ,
Φιλή, Φιλή, Φιλήμονα, ἢ ὅπως ἄλλως πρέπει.
Αἰῶν, Αἰῶν, ἀναφωνῶ σὲ καθενὸς αὐτιά
καὶ εἰς τὸ χέρι μου κρατῶ κλαδί ἀπὸ μυρτιά.

Κι' ἐγὼ ἐχάρην ἀληθῶς ὁ τλήμων ποιητῆς,
διότι μέχρι σήμερον μὲ τὸν πολὺν Αἰῶνα
ὑπῆρξες ἀκατάβλητος τοῦ λόγου μαχητῆς
καὶ ἠγωνίσθης σθενερῶς τὸν κάλλιστον ἀγῶνα.
Διότι ἀγαπῶ πολὺ ὅσους κρατοῦν τὴν πένα
χωρὶς νὰ κύπτουν δουλικῶς εἰς ἄρχοντα κανένα.

Ἄλλὰ παραίτησε τὸ πρὶν ἀγέρωχόν σου ὕφος,
κατάστειλε τὰ νεῦρα σου καὶ πέταξε τὸ ξίφος,
διότι προτιμότερον ν' ἀνοίξης νέους δρόμους
καὶ νὰ φυτεύης κάποτε πικνὰς δενδροφυτείας,
παρὰ νὰ κάμῃς, Δήμαρχε, Ἀθήνας αὐτονόμους,
ἢ Πρόεδρος νὰ λέγῃσαι καὶ σὺ Δημοκρατίας.

Σκέψου ὡς Δήμαρχος σωστός ὅσῳ τὸν Δῆμον πῶς ἀνήκες
καὶ εἰς τὰ μάτια ὅλων μας προσπάθησε νὰ ἴμῃς,
διὰ νὰ γίνῃς ἄξιος μᾶς πανδήμου νίκης.
καὶ τῶν στεφάνων τῶν χρυσοῦν καὶ ὅλης τῆς πομπῆς.
Παραίτα τὰ ὄνειρα καὶ μὴ μᾶς χωρατεύῃς,
γιατὶ θαρρῶ αὐτὰ ποῦ λές καὶ σὺ δὲν τὰ πιστεύεις.

Περὶ κομμάτων, Δήμαρχε, καθόλου μὴ ἐρώτα
καὶ δῶσε ρώμην καὶ ἰσχύν εἰς Δῆμον σεσηπότα,
ποῦ ὅπως γράφεις ἠκμαζε ζωῆς καὶ σφίγους πλήρης,
ὅπου ἀνέθαλλ' εὐκλεῆς, σοφός, μεγαλορρήμων,
καὶ συνεκάλει εὐθυμὸς εἰς τόσας πανηγύρεις
τὸν εὐγενέστερον λαόν, τὸν δημοκράτην Δῆμον.

Κι' ἔχεις πρὸς τοῦτο δύναμιν καὶ θέλησιν μεγάλην
καὶ ἡ γραφίς σου πάντοτε δι' ἀγαθὰ ἐσχίστα,
ὑπὸ τοιούτοις οἰωνοῦς σὲ χαιρετῶ καὶ πάλιν
καὶ μὲ τὰ θαλερώτερα σὲ στεφανῶνω μύστα.
Ὑπὸ τοιούτους οἰωνοῦς πέρνω κι' ἐγὼ φωτιά
καὶ ψάλλω εἰς τὴν νίκην σου Ἐυοὶ! μυρτιά, μυρτιά!

